

обикаля фабрицитѣ, очудва се на тѣхния напрѣдъкъ, очудва се на хубавата природа . . . Но бърза да измине порутенитѣ турски калдарѣми, потънали въ прахъ, тѣснитѣ улички съ тѣхнитѣ миризми на кожи, съ тѣхния оглушителенъ шумъ отъ чуковетѣ на ковачитѣ и коларитѣ и отъ „мушитѣ“ на чехларитѣ . . .

И си отива пѣтникътъ съ мисълта, че габровци сж отлични и просвѣтени търговци и фабриканти, но немарливи къмъ красотата и здравословието на града. Отъ тукъ и многото болести тамъ, а най-силно — охтиката.

Но ето — Балканътъ се открива за уморената душа на пѣтника. Неговитѣ върхове мамятъ окото, а долините му съ вѣковитѣ буки и немирни потоци освѣжаватъ душата. И пѣтникътъ, слѣдъ като благославя труда, благославя природата . . .

*

Въ една хубава августовска вечеръ рѣшихме да отидемъ на Габровския мѣнастиръ, а оттамъ — въ Балкана. Бѣхме цѣла група любители на разходкитѣ. Трѣбваше да трѣгнемъ въ 5 часа утринта, — додѣ не се е усилило слънцето. Наистина — до тамъ сж само два часа и половина, но, при силната августовска жегга, това е твърдѣ неприятно: потъ, прахъ . . . умората чака още на първия километъръ. А и нищо приятно: дърветата изглеждатъ клюмнали, сѣкашъ, подъ палешитѣ слънчеви лъчи, които падатъ като разтопени олово по скалитѣ, а отъ тамъ по лицата на потъналитѣ въ потъ пѣтници; птичкитѣ глѣхнали . . . само рѣката бърза, бърбочи живо, сѣкашъ иска да каже на крайпѣтнитѣ опрашени върби и храсталаци: „Течете, като